

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobkyně: **E. G.**, narozená X. X. X
státní příslušnost Kyrgyzská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 23. 1. 2024, č. j. OAM-108/BE-VL17-VL18-PS-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 8. 2. 2024, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zajistil žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně stanovil dobu zajištění podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 19. 7. 2024.

Obsah podání účastníků

2. Žalobkyně uvádí, že žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k zajištění cizince. Žádný z důvodů pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že okolnosti věci v jejím případě odůvodňovaly využití

mírnějších institutů, zejména uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se však mírnějšími instituty zabýval pouze obecně, nevěnoval se přiměřenosti omezení její svobody a nemožnost uložení zvláštních opatření zdůvodnil jen obecně a v rozporu se správním spisem. Nezohlednil také jednotlivé korektivy jako majetkové, osobní a rodinné poměry žalobkyně či charakter porušení jejích povinností. Nevzal ani v potaz, že se žalobkyně sama dostavila na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha. Jakkoli je pravdou, že žalobkyně aktuálně nemá zajištěno bydlení, může jako žadatelka o mezinárodní ochranu pobývat v pobytovém středisku a nemusí být omezena na svobodě. Bydlení v pobytovém středisku zaručuje, že jí bude doručována pošta, tedy bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům a bude plně spolupracovat se správními orgány.

3. Dále se žalobkyně ohrazuje proti závěrům žalovaného, podle nichž se opakovaně dopouštěla protiprávního jednání a k otázce svého pobytu přistupovala lhostejně. Žalobkyně sice na území České republiky pobývala i po uplynutí doby k vycestování, jednalo se však o jediný prohrěšek, který jí bylo možné vyčítat. V případě žalobkyně nelze hovořit o soustavném a opakovaném porušování právního řádu České republiky, jak tvrdil žalovaný. To, že neopustila území okamžitě poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění, nemůže být považováno za závažné protiprávní jednání a porušování veřejného pořádku. Ke svým povinnostem ani nepřistupovala liknavě, naopak zaplatila nemalý obnos peněz za to, aby její pobytové oprávnění bylo prodlouženo. Stala se však obětí podvodu, později jí už nezbyly žádné peníze a nevěděla, jak svou situaci dále řešit.
4. Žalobkyně dále konstatuje, že zajištění je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Také namítá, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na spekulaci, že žalobkynina žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Žalovaný přitom nemůže posuzovat důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo je dokonce přejímat před tím, než je se žadatelem proveden pohovor.
5. Nakonec žalobkyně namítá, že délka zajištění musí být zdůvodněna transparentně a přezkoumatelně. Za nepřijatelný a nedostatečný žalobkyně označuje názor žalovaného, že Kyrgyzská republika není ze strany České republiky považována za tzv. bezpečnou zemi původu, a proto nelze vést vůči jejím občanům zkrácené řízení, tedy je třeba stanovit maximální dobu zajištění. K tomu, aby byla žalobkyně zajištěna na maximální dobu šesti měsíců nebyly dány důvody. Žalobkyně ostatně uvedla svou totožnost a kooperuje. Závěrem žalobkyně uvádí, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné, nezákonné a založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Navrhuje také, aby soud přiznal její žalobě odkladný účinek.
6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Připomíná, že žalobkyně zde pobývá bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, žije jako bezdomovkyně a pracovala i po ukončení legálního zaměstnání. Dne 17. 1. 2024 uvedla, že s návratem do země jejího původu nemá problém, neboť je to pro ni bezpečná země. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tudíž podala účelově s cílem zmařit, oddálit nebo znemožnit realizaci správního vyhoštění.

Obsah správního spisu

7. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 11. 2023, které nabylo právní moci dne 5. 12. 2023, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států byla stanovena na dva roky. Současně byla žalobkyni stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění vyplynulo, že žalobkyně předložila policejní hlídce neplatný pas a nesdělila adresu svého pobytu, neboť na území České republiky neměla trvalé bydliště. Policejní hlídka zjistila, že žalobkyni dne 21. 6. 2020 zanikla platnost zaměstnanecké karty a ve lhůtě 60 dnů ode dne 17. 7. 2020 měla dle vydaného výjezdního příkazu vycestovat z území České republiky. Jelikož tak neučinila, pobývala v období od 15. 9. 2020 do 22. 11. 2023 v České republice neoprávněně (bez platného povolení k pobytu).
8. Dne 16. 1. 2023 policejní hlídka při kontrole v Praze zjistila, že žalobkyně prochází evidencí nežádoucích osob a pátráním v schengenském informačním systému, načež byla zajištěna dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
9. Následujícího dne sepsala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy se žalobkyní protokol o podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně vypověděla, že rozhodnutí o správním vyhoštění osobně převzala a byla si vědoma toho, že měla do 4. 1. 2024 vycestovat. Sdělila, že cestovní doklad nemá od listopadu 2023 a zatím nepodnikla žádné kroky k obstarání nového. Uvedla, že bydlí v Praze v domě pro bezdomovce, doručovací adresu nemá, je nekontaktní a nemá označenou žádnou domovní schránku. Nemůže se hlásit ani zdržovat na místě určeném policií. Peníze získává z brigád, disponuje jen minimální hotovostí a v současné době nemá peníze na vycestování. Její zdravotní stav je dobrý, je svobodná, bezdětná, rodinu má v Kyrgyzstánu. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky ani žádnou jinou osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu zde bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. V Kyrgyzstánu byla naposledy v roce 2017, nic jí nebrání ve vycestování, vycestuje dobrovolně, nic jí tam nehrozí a je to pro ni bezpečná země.
10. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy vydala dne 17. 1. 2024 rozhodnutí, jímž žalobkyni zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na dobu 90 dnů s odůvodněním, že žalobkyně nevycestovala z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
11. Dne 22. 1. 2024 žalobkyně podala v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.
12. Dne 23. 1. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni tzv. přezajistil podle zákona o azylu do 19. 7. 2024. Konstatoval, že žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, je vedena v evidenci nežádoucích osob, pobývá na území bez cestovního dokladu, pracovala i po ukončení legálního zaměstnání, nedisponuje platným povolením k pobytu a nemá nikde hlášenou adresu pobytu (žije jako bezdomovkyně). Z její výpovědi nevyplývalo nic, co by jí bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože bylo dle žalovaného zřejmé, že žalobkyně o mezinárodní ochranu požádala ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci správního vyhoštění. Pokud by nedošlo k jejímu zajištění policií, žádost o mezinárodní ochranu by nepodala. Sama žalobkyně uvedla, že se do země svého původu může vrátit a je to pro ni bezpečná země. Žalovaný měl také za to, že vůči žalobkyni nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť by v případě zrušení zajištění po dobu řízení o mezinárodní ochraně nevyčkala výsledku řízení, naopak by navázala na svůj nelegální pobyt. Průběh řízení o mezinárodní ochraně i

správním vyhoštění by dle žalovaného byly zmařeny. S ohledem na dosavadní laxní přístup žalobkyně k její pobytové situaci a k českým zákonům nebylo možné předpokládat, že by žalobkyně změnila své jednání a respektovala zvláštní opatření. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K délce zajištění žalovaný uvedl, že podání žádosti o mezinárodní ochranu sice považuje za účelové, ale současně nebude možné na její žádost aplikovat § 16 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně může v průběhu řízení uvést i jiný důvod vedle toho, že se snaží vyhnout správnímu vyhoštění, nelze vyloučit, že její žádost bude posuzována standardně z hlediska § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Kyrgyzská republika přitom není Českou republikou považována za tzv. bezpečnou zemi původu, a tak nebude možné vést typ zkráceného řízení. Proto žalovaný zajistil žalobkyni na maximální dobu 180 dnů, tj. v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, ve lhůtě podle § 46a odst. 7 zákona o azylu. Žaloba také splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Je tedy věcně projednatelná.
14. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku SDEU ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (srov. také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Existenci jiných vad či nezákonností (neuplatněných v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud neshledal.
15. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Posouzení věci krajským soudem

16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
17. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím

ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].

19. Soud předesílá, že výčet údajně porušených ustanovení v závěru žaloby, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 58, č. 835/2006 Sb. NSS). S výjimkou případů, kdy žalobkyně na jiných místech žaloby spojila porušení některých z těchto ustanovení s individualizovanou žalobní argumentací, se tak soud tímto „paragrafovým seznamem“ blíže nezabýval.
20. Dále soud na úvod připomíná, že jedním z účelů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
21. Soud v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.
22. Z § 47 odst. 2 zákona o azylu pak vyplývá, že účelem tzv. zvláštních opatření (tedy mírnějších alternativ k zajištění) je zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění podle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení, jak již bylo výše naznačeno, samotné řízení o mezinárodní ochraně značně přesahuje a směřuje k tomu, aby se cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu podle zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění (pobytové středisko je totiž otevřené a pobyt žadatele v něm je čistě dobrovolný). Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití práva podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a ním souvisejícímu dosažení podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Již poměřením účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s

účelem zvláštních opatření vyjádřeným v § 47 odst. 2 téhož zákona je zřejmé, že zvláštní opatření nejsou plnohodnotnou alternativou zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

23. Podstatou zvláštního opatření ve formě uložení povinnosti hlásit se ve stanovené době osobně ministerstvu [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], je pobyt žadatele na území České republiky bez jakéhokoli dozoru či kontroly mimo to, že v pravidelně stanovených termínech dochází na Ministerstvo vnitra. Žadateli tak nic nebrání, aby ihned po propuštění ze zajištění odešel a již se nikdy ministerstvu nenahlásil; s ohledem na stanovený interval pravidelného hlášení by nadto ministerstvu mohlo trvat velmi dlouho, než by zjistilo, že žadatel nařízené zvláštní opatření nedodržuje. Zvláštní opatření ve formě povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku [podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu] je sice o něco méně benevolentní, i tak však platí, že je může cizinec také kdykoliv opustit. Lze shrnout, že uložení ani jednoho ze zvláštních opatření neumožňuje dosáhnout téhož cíle jako zajištěním žadatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [27] již zmíněného rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016-48, *„[p]ři zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).“*
25. Při posouzení, zda lze účinně uplatnit zvláštní opatření či nikoli, se žalovaný zabýval vším, co o žalobkyni věděl z předcházejících řízení podle zákona o pobytu cizinců. Na straně 3 napadeného rozhodnutí shrnul, že žalobkyně nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, pobývala na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, pracovala bez odpovídajícího povolení a neměla hlášenou adresu pobytu (byla bez domova). Z toho zcela oprávněně dovodil, že žalobkynin přístup k českým zákonům a k řešení její pobytové situace byl

laxní, a proto nebylo možné předpokládat, že by své jednání změnila a že by respektovala zvláštní opatření. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítá, že soustavně a opakovaně neporušovala právní řád České republiky, ale že se dopustila jediného prohřešku – pobytu na území po uplynutí doby k vycestování – nelze s ní souhlasit. Ze správního spisu je naopak patrné, že žalobkyně již v období od 15. 9. 2020 do 22. 11. 2023 (tj. více než 3 roky) pobývala na území neoprávněně, přičemž nerespektovala výjezdní příkaz. Následně nerespektovala ani rozhodnutí o správním vyhoštění. Navíc neoprávněně pracovala (neboť sama uvedla, že si peníze vydělávala brigádami, ačkoli žádným povolením nedisponovala) a neučinila žádné kroky k tomu, aby si obstarala platný cestovní doklad a opustila území, jak bylo její povinností. Jestliže žalovaný na základě těchto zjištění (doplňných skutečností, že žalobkyně je bezdomovkyně a nekontaktní – viz stranu 2 napadeného rozhodnutí) naznal, že uložení zvláštního opatření není namístě, nelze jeho závěru ničeho vytknout. Soud se ani nedomnívá, že by byl závěr žalovaného nepřezkoumatelný, neboť je z napadeného rozhodnutí zjištělné, z jakých důvodů žalovaný neaplikoval § 47 zákona o azylu.

26. Výtky, že měl žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, je rovněž nedůvodná. Žalovaný toto ustanovení aplikovat nemohl, rozhodoval-li podle zákona o azylu. Tvrzení žalobkyně, že se sama dostavila na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, se pak nezakládá na pravdě, jelikož ze správního spisu plyne, že žalobkyně byla dne 16. 1. 2023 kontrolována policejní hlídkou a zajištěna nejdříve dle zákona o policii a poté dle zákona o pobytu cizinců. O dobrovolném dostavení se na oddělení policie, které by mělo svědčit o její ochotě spolupracovat a dodržovat zvláštní opatření, tedy nemůže být vůbec řeč.
27. K námitce, že žalovaný měl vzít v potaz osobní, majetkové a rodinné poměry žalobkyně a zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že v řízení o zajištění dle § 46a zákona o pobytu cizinců nebylo povinností žalovaného zabývat se tím, zda rozhodnutí o zajištění nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobkyně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017-89, a ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 Azs 128/2020-32). Byť judikatura Nejvyššího správního soudu za jistých podmínek připouští možnost posuzování zásahu do soukromého a rodinného života i v řízení o zajištění podle zákona o azylu, nevyžaduje, aby takové posouzení bylo vždy explicitně vyjádřeno v každém rozhodnutí o zajištění. Není tedy povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (srov. rozsudky ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017-30, nebo ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 Azs 51/2019-28). To lze vztáhnout i na případ žalobkyně, u níž z jejích žalobních tvrzení ani z obsahu správního spisu nevyplývají okolnosti, které by její zajištění z tohoto hlediska problematizovaly. Vždyť sama žalobkyně dne 17. 1. 2024 vypověděla, že je svobodná, bezdětná, v České republice nikoho nemá a s nikým zde nesdílí společnou domácnost.
28. Ke stručné žalobní argumentaci týkající se nepřijatelnosti postupu žalovaného, který se v řízení o zajištění zabýval účelovostí podané žádosti o mezinárodní ochranu, soud konstatuje, že tento postup žalovaného neodporoval zákonu. Naopak i na věc aplikované ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu předpokládá, že se žalovaný bude účelovostí podané žádosti zabývat a také správní soudy tak při přezkumu činí (viz např. odst. [14] rozsudku č. j. 10 Azs 252/2017- 89). Soud ani nesdílí přesvědčení žalobkyně o tom, že žalovaný rozhodl o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by pro to byly splněny předpoklady. Naopak se ztotožňuje s tím, že v situaci, kdy žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byla zajištěna a co dne 17. 1. 2024 vypověděla, že je pro ni Kyrgyzstán zcela bezpečnou zemí, kde jí nic nehrozí, lze na její žádost nazírat jako na účelově podanou a sledující ve smyslu aplikovaného ustanovení oddálení správního vyhoštění.
29. Ve vztahu k délce zajištění pak soud konstatuje, že žalovaný při jejím stanovení respektoval zákonné rozmezí, neboť dobu trvání zajištění stanovil do 19. 7. 2023, tedy v délce 178 dnů (z maximálních 180). Na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ačkoli považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, nebude možno žádost hodnotit jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle judikatury by mohla být žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že ještě nebyly provedeny veškeré úkony správního řízení, které jsou nutné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze v tuto chvíli vyloučit, že nebude nezbytné žádost posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12 - § 14b zákona o azylu. Proto žalovaný využil maximální zákonem

stanovenou lhůtu odpovídající lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, která činí 6 měsíců, přičemž také zohlednit, že Kyrgyzstán není považován za tzv. bezpečnou zemi původu.

30. Podle názoru soudu je uvedené odůvodnění stanovení délky zajištění přezkoumatelné a individualizované. Žalovaný při jejím stanovení postupoval v souladu s judikaturou, neboť zohlednil zejména očekávanou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je totiž z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu“ (bod [41]; shodně též rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, bod [18]). Na rozdíl od žalobkyně soud považuje odůvodnění žalovaného také za podložené a racionální, přičemž neshledává nic špatného na tom, že žalovaný přihlédl i k tomu, z jaké konkrétní země žalobkyně pochází.
31. Závěrem soud uvádí, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť s nejvyšším urychlením rozhodl ve věci samé. Za takového stavu by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku nadbytečné. V tomto typu řízení je navíc přiznání odkladného účinku v zásadě vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji zamítnul (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. února 2024

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně

